Byla už skoro půlnoc. Od pus nám šla pára a nikomu nebylo moc do řeči, jen spadané namrzlé listí šustilo do kroku. U potoka se Tráva zastavil, chvilku se rozhlížel a potom jen zakroutil hlavou. Člověk ani nemusel být moc blbej, aby mu došlo, že jsme naprosto ukázkově zakufrovali. Po chvilce rozumování jsme se vydali vzhůru podél potoka najít nějaký rovný flek na spaní. A taky že jo. Hned po pár metrech se na nás v měsíčním svitu usmála rovinka akorát tak zralá na pohodlný nocleh, i když je pravdou, že původní varianta v podobě teplého srubu byla každopádně lepší.

S úlevou jsme z bolavých zad shodili těžké bágly, rozdělal se oheň, zabublala voda na čaj a z kanad se začalo kouřit.

"Hele, tenhle flek nevypadá moc přírodně, co?" přerušil mlčení Tráva. "Mně se zdá, že tady spíš něco stálo, nějakej barák nebo něco takovýho. No támhle, koukněte, ten velkej šutr je přitesanej do roviny. Jako kdyby..." Zmlknul, když si uvědomil náš

ilustrace: Tom Zvědělík ©

očividný nezájem. Bylo nám to naprosto jedno a chtělo se nám spát. Bylo mi trochu líto Janky, která si s námi to bloudící extempore musela vychutnat až do samého dna. Měsíc nám dal vale, začalo mrholit a tma zhoustla stejně jako naše nálada.

"Kluci, pojďte už spát," upřela na nás prosebné oči Janka. Slušně vychovaný trampský gentleman má v tomto případě pouze jednu možnost - pomoci připravit dámě její, pardon naše, lože.
Tráva si ustlal na druhé straně plošinky. Oheň jsme nechali hořet, alespoň pro ten pocit tepla. Janka se k mé radosti přitulila a potom se už vše jen kolébalo a kolébalo...
Dva zakřivené spáry rozhrnuly listí, sevřely mou hruď a začaly mě stahovat pod zem. Pachuť zatuchlé hlíny umlčela moje řvaní o pomoc a pak...
Rozklepané nohy, tělo ulepené od potu, husí kůže po celém těle, v ohništi marně zápasí několik řeřavých uhlíků.
"Bože, to byl ale hnusnej sen," pomyslel jsem si ulehčeně a vylezl ještě rozechvělý ze spacáku vykonat mezi stromy velmi akutní potřebu.
V nejlepším mě vyrušilo Jančino sténání. Znělo to jako, no prostě to znělo tak, že jsem hned vystartoval směrem k ní.
Uvítaly mě její vytřeštěné oči a ruce, které mě pevně objaly.
"Co se stalo, proboha," vyrazil jsem ze sebe a začal s ní třást. Nepříčetný lesk v jejích očích

pomalu mizel, ale strach zůstal.
"Tam ... tam dole, šahalo to na mě, to bylo strašný!"
"Neblbni, to byl jen sen. Vo-by-čej-nej pi-to-mej sen!" hláskoval jsem jí do tváře. Strach se jí ale stále pevně držel, tak jsem jí dal pusu. Tu úplně první. Zabralo to. Přestala se třást.
"To bylo strašný. Opravdu jsem měla pocit, že se to děje doopravdy, že to není sen, že mě to skutečně stahuje pod zem," vysvětlovala Janka přerývaně a naprosto regulérně se mi nacpala do spacáku.
Za normálních okolností by to se mnou švihlo o zem, ale teď jsem jen vedle nás položil mačetu. Ve spacáku bylo trochu těsno, ale to se po chvilce podalo.
Rozechvělá Janka po chvíli usnula a já čekal. Neřeknu vám na co, zkrátka jsem zíral do tmy, když...

Tráva zaječel, vznesl se do vzduchu a po dopadu začal divoce bodat nožem pod sebe. Vyběhl jsem mu na pomoc s mačetou v ruce. Otočil se a zaútočil. Jeho nůž mi jen těsně minul obličej. Zoufale jsem zařval a naplocho ho udeřil. Seknul sebou na zem a já ho věrně následoval. Bylo toho na mě nějak moc a jako z dáli k nám doléhalo Jančino ječení.

"Ty vole, vždyť jsi mě tou mačetou málem zabil."
"Nápodobně," ukázal jsem na jeho nůž.

Rozdělání ohně bylo otázkou okamžiku. Jeho zář nás trochu uklidnila. Podíval jsem se na Trávu. Pořád ještě měl rysy ztrhané strachem a chvěl se mu spodní ret.

"To ti byl tak živej sen, tak strašně živej sen, to bys nevěřil."
"Věřil, Trávo, věřil. Možná se mýlím, ale takový dvě hodně nesympatický ručičky ti chtěly ukázat něco hrozně důležitýho tady pod náma, co?" ukázal jsem prstem na zem. Cukl sebou. Jo, hraní na hrdinu, to mi vždycky šlo a v Jančině přítomnosti obzvlášť. Ještě že nebylo vidět, jak malou mám prdelku.

Chvilku na mě zíral, potom na Janku, na nůž, který pořád držel v ruce, pak znovu na mě a nakonec do ohně.

"Taky?"
"Jo! I Jance."
"Vypadnem?"
"Jo."

Sbaleno jsme měli hned. Věci naházené do celt jsme si hodili přes rameno a vyrazili pryč. Oheň jsme nechali hořet. Náš přítel les ještě nikdy nevypadal tak hrozivě. Buky k nám skláněly bezlisté větve, které se měnily v paťáty a chytaly se do vlasů. Utíkali jsme jako štvanci. Teprve na kraji vesnice jsme si dali pohov a ulehčeně si sedli v autobusové zastávce. Stále rozklepanou Janku jsme zabalili do spacáků a zatím co jsem ji hladil, stál Tráva venku a pořád se díval nahoru do kopců, nad nimiž začalo svítat...